

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983403896192/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

egen, ... Hvad det angører at en Skusspillerinde ikke kan leve for sin Mand og sit Huse, san sværer jeg dig og Enhver: „Sez min Name! Sez hvorledes hun faar Tid til altig; hvilken Veninde, hvilken ydlig Elskerinde hun er for sin Mand, hvilken klog og indtagende Kille Hunsmoder for sit Huse, hvilken elskværdig Datter for mig; og hvilken sæsterlig ja modig Veninde for min unge Plejess Buntzem faderløse Son som vi have i Huset. Kunde du dog se alt dette kære Heiberg! da ville du for hennes Skyld tilgive Ludvig hvad Uret han kan have i Hensende til det Parti du engang foreslog ham; thi jeg troer at han allerede den Gang elskede sin nuværende Kone. — Besænk me på den anden Side, hvor uretigt det ville være om Ludvig berøvede sin Kone og sig selv en Indtagt som bestandig vil tiltage. Han er selvstændig i alle punktuerne Tilfælde, som Intet Memoske kan forudsæze. Tænk hvor behageligt dette er for hende! hvor mange Ægteskaber der vilde være lykkelige, som nu ore der medsaatte, Held Konen i denne Hensende var mindre afhængig af sin Mand. Besæden vil Ludvigs Finances-væsen ikke tillade en saadan Opofrælse. Kus ved en formutlig Oeconomie er det os muligt at leve sammen, i så Stithed og Beskedenhed.

At jeg ikke var tilstede ved min Ludvigs Bryllup kom sig af den simple Grund at jeg ikke kunde nylde denne Glæde og udslukke Hannes Foreldre der jo havde samme Helt dertil som jeg. Ogsaa hennes Sædkende ville i saa Fald gjort Fordring paa at være med, og den Stithed og Fængomhed amer Brudeparret ønskede sig, var da gaest taft. Jeg bragte da frivillig dette lille Offer, der virkelig heller ikke syntes mig stort.

Give Gud gode Heiberg! at disse mine velmeante Ord ikke berolige dit faderlige Hjerte, at jeg ikke man harve nærtet din Taalmodighed eller dine Øine, hvis evigelige Tilstand underlig bedrører mig. Jeg vil spare en lille Plads paa Papret til Ludvig og endte dette lange Brev, med de kærligste Hilsener fra alle mine og især fra

Din hengivne Thomasine.

Jeg her ikke slutte dette Brev uden at takke dig af et rent Hjerte, for alt det Forbindelige og smigrende, du er saa god at eige mig. Jeg vilde blive stolt deraf, dersom jeg ikke følte hvor langt jeg desværrel er fra at fortjone dine Vredliger.

Længere hen, da Heibergs Fader af danske Husende, der altid aflagde en Visit hos deres forretningske Landemand, hørte mig rose, blev hans Ytringer i Breve om denne Sag venligere og venligere, og han opfordrede nu ofte Sonnen til at komme til Paris med mig, for at han kunde høre mig personlig at kjondo.

Heiberg havde nogle Aar før vor Bryllup fåset Titlen af Professor, og